

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie Ł. Ł.

skazanego z art. 156 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 marca 2025 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 9 września 2024 r., sygn. akt I KO 32/24,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 135/19,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 130/19

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 września 2024 r., sygn. akt I KO 32/24, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego Ł. Ł. o wznowienie postępowania

zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 135/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 130/19, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł skazany. Nie sformułował jednak żadnych zarzutów, a jedynie szeroko wskazał na uchybienia procesowe, jakich miały dopuścić się sądy obu instancji w toku procedowania, koncentrując się głównie na uchybieniach w zakresie realizacji prawa do obrony (obligatoryjnej), w tym niedopuszczeniu opinii sądowo-psychiatrycznej w kwestii jego stanu zdrowia psychicznego. Skarżący w istocie podtrzymał argumenty zawarte we wniosku o wznowienie postępowania, nieudolnie polemizując z argumentacją przedstawioną w zaskarżonym postanowieniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący, jak wskazano wyżej, nie sformułował żadnych zarzutów w środку odwoławczym, a jedynie powtórzył argumentację uprzednio zgłaszaną we wniosku o wznowienie postępowania mającą głównie wskazywać na naruszenie jego prawa do obrony. Nie wskazał też na żadne uchybienia proceduralne tak po stronie sądów powszechnych rozpoznających sprawę karną, jak i Sądu Najwyższego rozpoznającego sprawę z wniosku o wznowienie postępowania, a jedynie powtórzył okoliczności, które były już przedmiotem jego poprzednich wniosków o wznowienie postępowania i do których też szczegółowo odniósł się Sąd Najwyższy rozpoznając kasację. Wyraził przy tym swoje niezadowolenie z rozstrzygnięcia. Takie postąpienie, z oczywistych względów, nie mogło być skuteczne.

Nie ma racji skarżący gdy twierdzi, że Sąd Najwyższy podejmując decyzję o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania postąpił niewłaściwie. Twierdzeniu temu przeczą pisemne motywy zaskarżonego postanowienia, z których wynika, że skazany w złożonym przez siebie wniosku nie przywołał żadnych nowych (nieznanych uprzednio tak jemu, jak i sądowi) aspektów mogących jawić się jako „nowe dowody” w rozumieniu przesłanki wznowieniowej z

art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Bynajmniej za takie nie sposób było uznać zarzutów co do przebiegu postępowania karnego, w szczególności realizacji prawa do obrony obligatoryjnej, w tym niedopuszczeniu opinii sądowo-psychiatrycznej w kwestii stanu zdrowia psychicznego skazanego. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, wykluczone zostały ewentualne uchybienia określone w art. 439 § 1 k.p.k. w zakresie realizacji prawa do obrony. Nie zmieniają aktualności tego poglądu powtarzane twierdzenia skazanego o otwarciu przewodu sądowego czy składaniu wyjaśnień w dniach 17 i 18 sierpnia 2019 r. bez udziału obrońcy.

Jak wskazywał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt V KO 6/21, które zapadło na skutek złożenia przez skazanego w dniu 30 grudnia 2020 r. wniosku o wznowienie postępowania cyt.: „Nie jest wreszcie tak, że w toku rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, a w szczególności na pierwszym jej terminie, Ł. Ł. nie korzystał z pomocy obrońcy. Wprawdzie wyznaczony obrońca z urzędu oskarżonego adw. K. C. na termin w dniu 12 lutego 2019 r. nie stawiał się (k. 307), ale zastępował go prawidłowo umocowany substytut adw. P. W. (k. 329). W związku z tym nie może być mowy o wystąpieniu w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 80 k.p.k.”. Okoliczność tę dostrzega sam skarżący, niezasadnie przy tym wskazując na konieczność udzielenia przez niego pełnomocnictwa wyznaczonemu obrońcy.

Należy też zauważyć, że w tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy odniósł się do podnoszonej przez skarżącego (ponownie) okoliczności niedopuszczenia opinii sądowo-psychiatrycznej w kwestii jego stanu zdrowia psychicznego. Sąd Najwyższy przyznał, iż cyt.: „Prawdą jest, że w toku tego postępowania nie dopuszczono dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej na okoliczność stanu zdrowia psychicznego ówczesnego oskarżonego oraz jego poczytalności *tempore criminis*. Rzecz wszelako w tym, że okoliczność powyższa była przedmiotem analizy Sądu Apelacyjnego, a także Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację wniesioną przez obrońcę skazanego (postanowienie z dnia 21 sierpnia 2020 r., V KK 320/20), które to Sądy w uzasadnieniach swoich orzeczeń w sposób

jednoznaczny wykazał brak uzasadnionych wątpliwości w tym przedmiocie”. Pomimo tak jednoznacznego stanowiska Sądu Najwyższego, skazany w dalszym ciągu przywołuje wskazaną okoliczność.

Końcowo odnosząc do podnoszonej przez skazanego w zażaleniu (uprzednio we wniosku o wznowienie postępowania) kwestii składania wyjaśnień w dniach 17 i 18 sierpnia 2019 r. bez udziału obrońcy, to należy zauważyć, że kwestia ta była przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w zaskarżonym postanowieniu trafnie wskazał, że skazany będąc pouczone o treści art. 245 § 1 k.p.k. z uprawnienia do kontaktu z adwokatem nie skorzystał (k. 44), zaś przesłanki do obrony obligatoryjnej nie wystąpiły. Nie może też stanowić podstawy wniosku czy zażalenia argumentacja dotycząca okoliczności związanych z merytorycznym rozpoznaniem sprawy karnej, bowiem jako taka jest niedopuszczalna w postępowaniu wznowieniowym i wskazuje wprost na oczywistą bezzasadność wniosku. Postępowanie to bowiem nie ma na celu ponownego rozpoznania sprawy oraz jej kontroli pod względem trafności i zasadności wydanego orzeczenia. Dlatego podobnie ocenić należało argumentację skarżącego co do nieprawidłowości przebiegu postępowania i wydania wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 130/19, który przecież był przedmiotem kontroli w postępowaniu odwoławczym, zaś wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 135/19 podlegał kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Każde z tych postępowań zainicjowane było przez obrońcę skazanego Ł. Ł. . Sąd Apelacyjny w Poznaniu - po rozpoznaniu apelacji - wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. II AKa 135/19, zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy, zaś Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2020 r., sygn. V KK 320/20, oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

W tych realiach procesowych treść przepisu art. 545 § 3 k.p.k. obligowała Sąd Najwyższy do odmowy przyjęcia wniosku, o czym zasadnie orzeczono zaskarżonym postanowieniem. Konsekwencją powyższego był brak podstaw do rozważenia przez Sąd Najwyższy zasadności wniosku o wyznaczenie obrońcy z

urzędu zawartego we wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]